

„Soča“ izhaja vsak petek s in velja s pošto prejemanja ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto f. 4.50
Pol leta „ 2.30
Četvrt leta „ 1.20

Pri oznanilih in prav tako pri „poslancah“ se plačuje za navadno tristopno vrsto:

8 kr. če se tiska 1 krat
7 „ „ „ 2 „
6 „ „ „ 3 „

Za večje črke po prostoru.

SOČA

Posamezne številke se dobivajo po 10 soldov v Gorici v tobakarnici v gosposki ulici blizu „treh kron“, in na starem trgu. — V Trstu v tobakarnici „Via della caserma 3“.

Dopisi naj se blagovoljno pošiljajo uredništvu „Soče“ v Gorici v Hilarijanski tiskarni, naročnina pa opravištvu „Soče“ na Koroški v Stica - vi hiši št. 258 II. nadstr.

Rokopisi ne vračajo; dopisi naj se blagovoljno frankujejo. — Delalcem in drugim nepremožnim se naročnina zniža, ako se oglase pri uredništvu.

Kdo naj bo naš državni poslanec?

Naš list dozdej ni nikogar priporočal za državno poslanstvo; „Soča“ spoštuje misli, čute in pravice naših volilnih mož, in v prvi vrsti ne želi biti drugzega kot zvesto glasilo, v katerem naj domačini priobčujejo svoja presojevanja in menenja. „Soča“ rada vidi, da se naši možaki in veljaki brez priporočil sami kolikor toliko vzreajo v pogovorih in medsebojnih razsodbah, in da jim potem njih sklepe objavi. Ona vé, da zdaj je še samostojnost težka na to stran; ali ona je prepričana, da po taki poti dozrajajo možaki sčasoma do politično vedno zrelega kretanja in gibanja. Zató pa tudi danes ne nasvetujemo nikogar, katerega naj bi se naši ljudje kar slepo oklenili, in močno naglašamo, da nam je pred vsem mari za narod. Brez ljubezni poštevamo posamezne osebe, ali pa da resničnije govorimo, z enako ljubeznijo imamo radi vsakega posameznega narodnega poštenjaka. Narod nam je stvar in namen, osebe pa sredstvo, s katerim naj se narod vzvišuje in oplemenja. Nam tedaj ni na tem, ali je kdo iz gornjega ali dolnjega dela naše pokrajine, pač pa da si z dobrim prevdankom za sedanjo dobo kar je mogoče sposobnega in vrednega možaka izvolimo za prihodnjega našega zastopnika v državnem zboru.

Zató pa si štejemo v dolžnost, da pojasnimo nekoliko stališča, o katerih naj volilci naši presojujejo one veljake, katerim bi utegnili dati svoj glas z najboljšo vestjo. Pripovedujejo, da sedanja vlada ne mara pritiskati na volilce; vendar je naš namestnik razglašen kot tak, ki nasprotuje sedanjemu ministerskemu predsedniku. Drugače bi se ne bilo bati; ali uradnika nam ni več voliti nikdar. Winkler je bil poštena in redka izjema; pomisliti pa je, da uradnik se nikdar ne more pogajati vspešno za narodne in deželne težnje, ako ima vlada nasprotne namere, in najprijazniša vlada nam na kako stran ne ugaja. Neodvisen narodov pooblaščenec pa utegne celo od sovražne vlade kaj ugodnega doseči s tem, da se z njo modro pogaja. Ako vidi vlada, da ne more prodrati še svojimi predlogi brez glasov od nasprotiške strani, vda se tudi v manjšini stoječim nasprotnikom za to ali ono zahtevo.

Kolikor je dosedaj slutiti, ne bodo imeli naši volilci pretresovati uradniških kandidatov. Med neodvisnimi narodnjaki, ko bi bili dozdej še neznanji, pa tudi ni takih, katerih bi se bilo bati zaradi posebno nesrečnih lastnosti. Po naši pokrajini ne bodo še takó hitro nastavili železniških mrež, vsled katerih bi naš poslanec po mastnih dobičkih hrepnel, kakor so n. pr. pod prejšnjo vlado mnogi ustavaki bogatelji kot svetovalci, pri vsakovrstnih špekulativnih početjih. Enako se zanašamo, da med nami ne postanejo

izdajice ali renegati, kakoršni še živé na Slovenskem na pr. pod imenom Dežmana. Upamo tudi, da ne vstane pri naši volitvi noben tak kandidat, ki bi bil takó hudoben ali bolje, takó kratkoviden, da bi v verskih prашanjih ne gledal na potrebe in razvoj našega priprostega naroda.

Ko bi šlo v državnem zboru samo za priborjevanje domačih šol in slovenskih uradov, ne potreboval bi naš kandidat mnogo znanja, ker se že 20 let borimo neprenehoma doma in po našem časopisju v taki meri, da bi skoro že otroci oglešeli samo o glasnih naših pritožbah. Ali v državnem zboru bodo še hudi boji s sofistiko zagrizenih nasprotnikov. Krivičnih izvodov iz prikritih paragrafov zapletenih zakonov ni mogoče pobijati drugemu, kakor izvedencu, ki je ob enem izurjen v dialektiki dotičnih strok.

Že žugajo sedanjo vlado uguati s finančnimi in narodnogospodarskimi doktrinami tisti ustavaki, kateri so, kakor znano, naše državno gospodarstvo najbolj poteptali in izmозgali. Kakó se bo avtonomistna sedanja večina ustavljala nasprotnikom in podpirala njej prijazno vlado, ako ne pošljejo tudi Slovani izvedenih strokovnjakov v narodnem gospodarstvu v državni zbor? Mi, ki imamo samo enega poslanca, kakó moramo biti previdni, da večšega možaka pošljemo v državno zastopništvo! Finance državne segajo tudi do naših žuyljev; in vsi narodi pričakujejo, da se nam domača, deželna in državna gospodarstva zboljšajo in povzdignejo.

Borba velika bo v državnem zboru tudi gledé na historično in narodno pravo, zaradi katerega se je bati, da se poblaščenca raznih pokrajin razprejo med seboj. Zlasti imamo strah, da bi zgodovinsko bogatejši in mogočnejši Slovani ne prišli navskriž in iz začasnih ali samo relativno vrednih dobičkov ne popustili na cedilu zgodovinsko in številno neznatnejšim narodov slovenskih, k katerim moramo prištevati v prvi vrsti zlasti nas Slovence. Naš poslanec po takem ni, da bi znal povdarjati ob pravem času samo pokrajinske ali lokalne potrebe in dobičke. Njemu bo treba kazati pogostoma na potrebo skupnega postopanja večih in manjših slovanskih narodov v Avstriji. Brez združenega delovanja oslabé tudi mogočni oddelki slovanskega plemena. Poljaki in Čehi morajo to resnico slišati od našega zastopnika, kedar koli bi na nas pozabili v svojih terjatvah. Naš poslanec tedaj mora spoznavati prihodnost, za katero je vredno začasne dobičke tu ali tam, gori ali doli žrtvovati. Tega pa ne bo mogel storiti, ako ni splošno, ne samo strokovnjaško izobražen narodnjak.

Ustavoverna prejšnja večina nam je n. pr. v šolah vsiljevala nepraktična načela in zakone, za kakoršne mi nimamo ne razuma, ne potrebe. Skušnja in praktičen pogled naj spremlja tedaj našega glasnika.

Naši časopisi nam pogostoma škodujejo sé svojo dobro voljo, ker prijavljajo tó pa tam nepraktične programe; enako bi nam naš pooblaščenec škodovali ko bi nekoliko parlamentarne in politične modrost, ne imel, vsled katere nam korak za korakom po stopinjah naših pravih potreb in vsakodobne zrelости do seza in doseže zaželjenih pravic.

Kaj pa pomaga poslancu vse potrebno znanje in vsa politična modrost, ako nima poguma spregovoriti o pravem času na državnem sedeži! Preteklost, v resnici skušnje o preteklosti, naših kandidatov naj vodijo naše volilce pri bližnji volitvi.

Naj bi kandidati tudi ne bili izvrstni govorniki, ne škoduje, ako imajo skušnje in znanje na one strani, katere smo tukaj navajali, in o katerih gotovo vemo, da jih bo poslanec živó potreboval naslednja leta v parlamentarnem vojskovanju. Današnji dan se s strokovnjaškim znanjem in pravimi razlogi več opravi nego s podlo sofistiko in puhlimi frazami. Politični klubi in poprejšnja posvetovanja in občinstvo odločujejo danes tudi za parlamentarne debate in sklepe.

Postenjaštva in značajnosti nam ni treba omenjati, ker med Slovenci ni pričakovati domačih kandidatov, ki bi se drznili iskati z drugimi lastnostmi pri skoz in skoz poštenem slovenskem ljudstvu takó častno in vzvišeno mesto.

Upamo po vsem, da naši volilci po svojem razumu izberejo takega zastopnika, ki ne bo samo zastopal pravih dobičkov in potreb ože naše domovine, ampak ki se bo tudi z znanjem in skušnjo in obširnim razgledom bojeval skupno z drugimi slovanskimi kolegami za skupnosti šitje vsled zgodovinskih spominov in geografskega položaja nam usojene kakor priljubljene Avstrije. Ravno zdaj pa je čas in razlog dovolj, da bo razktil izvoljenec neprestrašeno velike in pomnožene nevarnosti, ki preté ne samo Primorcem s poginom, ampak tudi Avstriji na zunanji moči in v gnotnih obzirih, ako mejnih primorskih Slovencev ne okrepi s podelitvijo potrebnih državnih sredstev in toliko zaželjenih narodnih in deželnih pravic.

Priporočamo tedaj predragim pokrajincem našim, naj se med seboj podučujejo in posvetujejo prav po prijateljsko, da pripomorejo do srečne in sijajne zmage pričakovane, ali ne še pridobljene edinosti. Naj bo vsem sreča mila!

LISTEK.

Nesrečne vesti.

Šegavka (Poslov. G-r.)

(Dalje.)

Malica nikoli še ni dvomila o srčni ljubezni Srečkovi; kaj, če se je varala? Je-li pač radi nje vedno se tolikaj mudil v sobi, kjer jo je podučevala Neda, in ali je res edino ona bila divni magnet, ki ga je v gozdič vlačil? Ni morda povsod bila zraven edogojiteljka? In Neda je tako nežna, tako zala in ljubila! Res ni bele rudečkaste polti kot Malica; brala pa je nekod, da baš oni zagoreli čisti ohlip polti, ki krasoti obraz francozinji, občara vse možake in „nore“ dela. Da bi se ne vliše solze iz oči, grize z belimi robci fino ruto in misel, delati spletke in homatije, prešla jej je popolnoma.

Med tem pripeljal je Srečko zalo spremljevalko krog gozdiča razlagaje z nenavadno zgovornostjo, kako potrebno in koristno je, da se uže malim otrokom stavijo koze. Blizu hiše zapusti jo in priklónivši se

odide v vrt. S Tarkom skoz drevored hodé obstane pes. Srečko na uho vleče, kaj je — iz gozdiča čuje se udušeno stokanje, kojemu Srečko sledi.

Svetli žarki medle luče pritresajo se skozi listje in tiha narava okrog sanja. sredi grmovja pa sedi Malica jokaje, da si ravno si prizadeva upokojiti svoje nemirno razburjeno srce. Opazivšemu jo Srečku vsa kri k srcu vré; poklicati jo hoče, bliže štópi. Kar sliši glas njega, katerega nikakor ni slutil tu in ta trenutek, glas nesrečnega, izdanega brata.—

6.

Ozrimo se nazaj za nekaj ur. Svetovna vesoljna bol, pekoča vest in nraiviti jad burijo srce Bogomilu Farnu, sedečemu v brzovlaku na potu v glavno mesto. A ne samo omamljive te dušne bolečine ga mučijo; tudi pod srcem stoče nekdo: lakota ga tare; Bogomil pa ni vaje lačen biti. Narava ga je namreč zabila obdariti pri rojstvu z zmožnostjo, na tešé ukvarjati se z važnimi mislimi. Dokončno ga po koncu spravi misel, da bi bil lahko doma nakosil se in sicer ob godi, ko ne bi bil tako silil nemirni Srečko. Tihó mu srd kipi nad bratom, da mu ni naznanil nesrečnih vesti po kosilu. Vstane, culjico vzame v roko, plet na ramo vrže in pričakuje, da vlak ob-

stane. Nesrečnemu biti je hudo, lačnemu huje — in on hoče jesti!

Za pol ure pozneje je Bogomil drugak človek. Židane volje sedeč, v gostilnici stiska migdale od pomizka med prsti; na vé, kaj pač je napotil se na D. Da ni naspametneje, pogovoriti se z Marjeto, kako in kaj? Le ženske solze in vstopi! Sedaj, o sedaj je vsem kos. V občé, vsa reč je kaj neverjetna. verjetna le lačnemu nejedlemu človeku. In če je tudi za trenutek namerjala Marjetica, draga ženica, ločiti se (kakor mrzlica ga vendarle strese ta misel), kdo vé, ako ni uže ovrgla te nespametnosti. Vsekako pa zamorejo ljubeznjivi nraiviti opomini... krožnik spred sebe porine in praša točaja: „Kedaj gre vlak nazaj v G.“ — Bilo je okoli osme ure na večer, ko vstopi v Farnovo hišo Bogomil, soprog Marjetin prišeči črez dvorišče. — Marjetina soba je prazna, ni je, v pritičaj pa čuje ljudi govoriti. Tihoma odpira vrata.

Tu sedita, obsija jima vnetá obraza. On pisari, ona pa s prikričanim vezilom v naročji pridno išče v konverzačnem slovaji. Lepo razviti život naprej nagnen prebira objokanim očesom razae odstavke.

„Marjeta!“

(Konec prih.)

Kopitarjev dan.

(Izv. dop.)

„Če Kopitarja ne čestimo, je proč naša narodnost, ter nesmo vredni imena Slovenci.“ —

Tako pisal je uže l. 1846 Slovenstvu prevred zamerli Oroslav Cafov s Štajarskega v „Novice“, spodbujajoč rojake svoje slovanske, naj se vendar Jarneju Kopitarju postavi v Ljubliani spominek, vsaj on da ga je vreden, da! najvredniši! — Ali izza tega poziva vršelo je mnogo prebriskih let med narodom slovanskim, vrli Oroslav sam uže počiva — Kopitarju ni se postavilo vidno znamenje hvaležnosti slovanske, znamenje ponosa slovanskega! Doba ta pa je preočito zasekana v narod slovanski, da bi ne vedeli — zakaj. Jarnej Kopitar se ni spoznaval, torej tudi ne pravedno čestil in počestil! Pač so mu koj po smrti ljubitelji poklonili priprost nagrobnik na Dunaji — pač so ga učenci, učenjaki slavali, preslavljali slavno in vredno po stolicah, katerim začetnik bil je Kopitar sam — pač so se posebe čestiti slovanski možje vglabljali v duhovite pa vekovite spise njegove ter zajemali si iz njih učenosti in domovinske ljubezni v dejanjski prid rojakom svojim. Tak kultus bil je svet, prevreden Kopitarja! Ali malo razširjen, malo razširjen! Po Kopitarji smo zasloveli Slovenci (piše prof. Marn v Tovariši 1880) — a tudi oživeli smo! Samó, da nismo večeli — kakó? Stoprav, ko so nam doli od izvora učenosti slovanske prihajali možje slovanski, ter vredni učitelji po nemških učilnicah razlagovali vredno slovanskega Kopitarja, vneli na podlagi tacihih monumentalnih idej patriotičnih učence svoje, rojake svoje v narodno, prosvetno delavnost — tedaj jele so se za sluge Kopitarjeve za današnje stanje Slovencev preudarjati, občudovati in prehvaležno ceniti! Tedaj prodrl je kultus Kopitarjev v hvaležni narod! Kakor so odsle opisavali čudovite sile duševne Kopitarja velika učenosti pa modrosti, razni pisatelji slovanski, po listih in knjigah, — kakor so pretehtavali sebesno sedaj cvetoče in neveljive zasluge Kopitarja — cara slovanskega — za znanstvo slovansko in veljavo Slovanov sploh, Slovencev še posebe mnogi slovstveniki in politiki — kakor je Kopitarja, vzornika domoljubnega dela, častila in slavila mladina, sebesno visokosolska, v soglasji hvaležnega naroda s tem, da mu je p. na Dunaji „Slovenija“ l. 1877 priredila slavnost itd. ter da mu od nekedaj sem vsako leto o „vseh svetih“ prinaša na grob venec spoštovanja — takó je slovanski narod obnovil skupno, pokazal jasno in glasno svoje častenje, ki jo obdolžuje veleumu Kopitarju, o njegovega rojstva stoletnici. Uže med letom prihajale so na dan slovstvene čestitke in spomenice (cf. Učiteljski Tovariš, prof. Marna: Jernej Kopitar; dalje „Slov. matice“ sklep i. dr.) — a domoljubi, na čelu jim dr. V. Zarnik, pripravljali so narodu slovanskemu veselo in slovesno svečanost v spomin stoletnice rojstva Kopitarjevega. In pripravili so jo, da reči se sme: ta dan, 22. dan avgusta meseca 1880, za Slovenstvo in narod ni šel v izgubo! Cesar bi ne zmogla čerka in beseda v letih, to zmogla je ta priprosta slavnost ne z mečem ni z ognjem, a kot

meč in kot ogenj! Kot meč in ogenj prerodila in prenovila je pošena, dovzetna ali do sedaj svoje narodne ljubezni ne zavedajoča se srca slovanskih prostakov, kamor je segla tje v prijazne gorenjske vasi-ce pod Šmarno goro. Ali koliko še v rojstvenej vasi-ci silnega Kopitarja, v Repnjah, katerim se pač ne pozná, da bi bile rodile tacega sina — koliko národ-ne zavesti pa napredka — prašam — vsadilo se je tu samo v ónih svetih trenutkih, ko govoril je govornik, ko razkrival je čudečemu se národu ploščo, ravnokar vzdano v Kopitarjev dom? Gospoda moja: veni, vidi, vici! — Da! To je bil gospodov dan, ta Kopitarjev dan!

Slavnost prelepo Kopitarjevo opisali so uže razni listi slovanski. Deloma je površno klicati morem i jaz čitateljem „Soče“ v spomin spomine lepe Kopitarjevega dne!

Molčim naj, kakó da sprejemal nas je narod glasno in prijazno, ko stopali smo sem od Vižmarijske postaje skozi národno okrašeno vas Vižmarje čez dolgi posavski most v vasico T a c e n! Molčim naj, kaka bila je vožnja dolge vrste med sadnim drevjem kakó lepó domače pozdravljali so ves pot priprostáki godbo in „Sokol“ od spredaj, dijake v sredi, veljake od zadaj! Slovenci Slovence! Govoriti pa bi bilo tudi zastoj o slabem vremenu, o neprestanem dežji, ki je pač kazilo, kar veljá veličastno, a ne, kar veljá pravo veselo! — Takó došli smo pred Ingličevó gostilno na Skaručino, kjer ugledalo je okó mnogo odličnih gostov od vseh ród. Tá naj bi se oddahnili ter okrepečali. Gg. pevci „čitalnice ljubljanske“ so zapeli slovanskih in hrvatskih pesni. Navdušenje je rastlo. — Veselje je bilo videti, kakó pridruževali so se „Sokolovci“ konjici iz okolice ter Kamenika vrli kmetje na konjih s slovanskimi zastavami drug za drugim. Živel! Ti stvorili so tudi vrsto vóz, ko odhajali smo z gostoljubnega kraja proi Repnjam.

Repnje, rojstni kraj Kopitarjev, so majhna a prav prijazna vasica v lepej, samotnej naravi gorenjskej tik Šmarne gore. Iz prosvornega samostana tamojšnjega, lastnine neke gospe v Repnjah, izgnali so bili pred leti jezuite; a na njihovo mesto pridejo bojda šolske sestre. Ne daleč poleg tega samostana stoji malo vzvišeno nizka Ocepkova hiša, kjer porodil se je pred sto leti duhoviti Jarnejček. — Pred hišo nizdolu zbralo se je bilo to nedeljo mnogo domačega ljudstva, ki pričakalo je nenavadne goste ob 11½ uri.

Med petjem, vselimi pozdravi in odzdravi dospeli smo pod holmec. Tá sprejel je goste v o di š k i župan g. Grmovnik — na strani si novih jahačev — z lepim ogovorom, in potem smo jo krenili pod slavaloki in mimo majev pred Kopitarjevo rojstno hišo, kamor se je bila vzdala kamenena plošča, katero zakrival je še belovišnjevo-rudeč zastor. Poslopje bilo je vse v slovanskih zastavah. Nad ploščo slonela je podobá (?) Kopitarjeva, na desno in levo pa so se vrstili izreki slavnih učenjakov ter pesnikov o vrednosti Kopitarjevej in talentu slovanskem. Okusno in primerno je bilo vse! A za to hvata pa zasluga gre gosp. Globočniku, prof. na ljubljanskej realki! — Treba pa je bilo posloviti se za nekaj časa od prelepega prizora.

Dobro četrť ure stopali smo v hrib do crkvice sv. Tihna, kjer daroval je sv. mašo prof. Toma Zupan. Svetišče bilo je prenapolneno, a velika večina ljudstva morala je ostati zvanaj. Misli in čute vredne povzdigovalo je lepo in ubrano petje čitalničarjev in „Sokolcev“ pod vodstvom gosp. V. Valente! Prerano je minilo sv. opravilo, prerano petje! —

(Dalje prih.)

Dopisi.

Slavno uredništvo!

Prosim, da bi priobčili sledeče vrstice. V dopisu: S Krasa 29. avgusta, v št. 35 „Edinosti“ podpisan „dvanajst podpisov odličnih Kraševcev“ je brati, da ni resnično to, kar sem jaz izjavil pri volilnem shodu 24. avgusta o kandidaturi gosp. dr. Abrama, in kakor je bilo v zadnji „Soči“ priobčeno.

Na obrekovanje nepoznanih „dvanajst podpisov odličnih Kraševcev“ moram še enkrat vse to potrditi, kar sem povedal o kandidaturi gosp. dr. Abrama, ker to je gola in čista resnica. Imel sem o tem z gosp. dr. Abram-om dva pogovora, prvega v večer dne 29. julija preteklega na njegovem domu, drugega v petek večer, dne 20. avgusta preteklega na sprehodu, kedar sem ga še osebnó vabil, naj bi se tudi on udeležil volilnega shoda dne 24. avgusta. Pri tej priliki mi je zopet to potrdil, kar mi je bil prvokrat odgovoril gledé svoje kandidature, kakor sem jaz izjavil, in to z besedami „gledé kandidature ostancm pri tem, kar sem vam že naznanil“. Gospod dr. Abram ni tajil, in tajiti ne more resnice, kakor se n jo objavil o njegovim kandidovanju; drugi pa nimajo niti poklica niti pooblastila kaj takega storiti, in ako bi utegnil gosp. dr. Abram mojo izjavo tajiti, priobčil bom cel pogovor z njim, in pripustim potem hladne krvi volilcem, da o-

ni sodijo, ali je bolj pošteno in hvalevredno moje očitno postopanje v tem velevažnem položaju, ali pa tihotapno kandidovanje gosp. dr. Abrama.

V Gorici, dne 2. septembra.

Dr. JOSIP TONKLI.

Dodatek uredništva. Mi pa opomnimo danes samo toliko, da smo sestavili poročilo o volilnem shodu od 24. avgusta na podlagi zapisnika, in da je torej to poročilo vse resnično.

Ker smo se bili udeležili sami tega shoda, moramo naravnost izreči, da nismo videli in slišali nobenega navedenega, da bi bil nasprotno izjavi gosp. dr. Tonkli-a o kandidaturi gosp. dr. Abrama, ker v nasprotnem zmislu se ni bil nikdor oglašil.

O dopisu v „Edinosti“, ki je poln prekoslovij, utegnemo, če bo treba, častitim bralcem podati več pojasnil. Dopis žali ves shod 24. avg., ker očita deležnikom, da so obečali glasovati za dr. Tonkli-a iz prijaznosti, ne pa iz prepričanja. Shoda so se udeležili zreli izobraženci, kateri utegnejo sami povedati „12 odličnim Kraševcem“ v „Edinosti“, kar zaslužijo. Danes pritaknemo samo še to, da se nam čudno zdi, da se dr. Tonkli ni na laž postavil od najkompetentnejši strani, ako bi bil on opeharil narodnjake, ki se po našem ne merodajnem menenju vsled svojega prepričanja potegujejo za dr. Tonkli-a. Ako se bo pokazala taka edinstvo pri prihodnji volitvi, kakršna se bere med vrstami imenovanega dopisa v „Edinosti“, dojdemo do prav sarkastično naglašene edinstvo!

Iz goriške okolice, 31. avg. (Izv. dop.) (Tudi vnebovpijoči grehi.) Ako bi ranjci vedeli, kako se godi se študentji, koje so zapustili v podporo siromašnim dijakom, gotovo ne bi bili tega nikoli storili, ker mesto da bi jih dobili ubogi, dobé jih navadno le pravi bogatini. Kedó da je tega naj bolj kriv, je že lani povedal nek dopisnik „Slovenskega Naroda“ iz postojnskega okraja rekoč, da župani in župniki, koji se ne sramujejo narejati bogatinom ubožnih listov, kakor da bi bili ti v resnici najpotrebnejši reveži na svetu. Da tedaj bogatini na podlagi te goljufije dobé študentje, tega ni dvomiti.

Kakor pa se študentji, tako se godi tudi z nekimi zavodi, kojim se pravi: mala semenišča. Tudi tu se znajo kaki prav debeli bogatini prilizovati in spraviti svoje sinove v ta zavod, če je mogoče seveda še celó brezplačno. To se sedaj, ko je „pravica šla v nebesa“, prav pogosto zgodi v goriškem, kakor tudi ljubljanskem malem semenišču. Opomniti je, da pri nas mora veleč. duhovščina podpirati omenjeni zavod z vsakoletnimi doneski, da se laže vzdržuje. Smešno! kak ubog duhoven naj daje miloščino v podporo tega zavoda, noter pa naj se sprejemajo tudi bogatini in se jim podeljujejo „werdenberški“ študentji, vstanovljeni menda prej za revne dijake kot pa premožne! Morda je sedaj moderno, da se podpirajo bogatini, da bogatini živajo to, kar je v prvi vrsti za uboge bilo namenjeno? Skoro je neverjetno, ker imajo duhovni to stvar v rokah, pa vendar je takó in ne drugače.

Op. uredn.: Krivice pri podeljevanju študentij so se vsaj nekdanj v malem goriškem semenišču tudi na znotraj množile po isti poti, ker ubogi dijak, študent, smel je šolo obiskovati v najubornijši obleki; bogatin pa je pogostoma dobival na malo semeniške stroške najspodobnejšo nošo. Sicer pa bi bilo vredno mnogo spregovoriti na to stran, kar bi vedeli najbolje osvetliti duhovni, ki so gimnazijska leta preživeli v malih semeniščih. Sedanjih razmer mi ne poznamo.

Iz Solkana, 1. sept. (Izv. dop.) (Cesarjeva pedesetletnica. Šagra.) „Soča“ je v zadnji številki objavila, kako se je 50 letni dan našega vladarja po naši deželi praznoval, in je le nekatere občine omenila, ki so bolj slovesno ta dan praznovali. Poslednjim pa je treba pristeti tudi naš Solkan. Na predvečer se je zanesel na humu nad Solkanom velik kres. Možnarji so pokali, zvonovi nabivali in nakrat je bil ves Solkan razvetljen. Pred županovo hišo spuščali so se umetni ognji, v tem ko je šolska mladina pela cesarsko himno in „Hej Slovani“. Drugi dan 18. avg. je bila slovesna maša s zahvalno pesmijo, katere se je udeležilo naše starešinstvo, veliko gosposke in drugega ljudstva. Tako so Solkanci ob bregu bistre „Soče“ očitno pokazali, komu da so zvesto vdani, in da želé ostati zvesti avstrijski Slovinci.

Preteklo nedeljo je bil pri nas velik ples, katerega so v Gorici po zidih naznanjali tudi slovenski plakati. Redka prikuzen; zato pa ga hočem omeniti, dasi bi bil jaz zadnji, ki bi plese zagovarjal. Pa se vé: drugod plešejo; naši fantje pa tudi nočejo zadržati. Reči pa moram, da je bil ples popolnem narodno okinčan. Vihrale so slovenske in deželne zastave. V kinó bilo je tudi več slovenskih lepo razstavljenih napisov. Bil je zunanji lišp za tukajšnjega Slovence nekaj nenavadnega. Ali je bila lastna volja naših fantov, da so napravili ples tako narodno, to mi ni prav znano. Govori se, da je naš v občé spoštovani župan mnogo delal v to, da so privedli ples tako narodno, in skoraj je verjeti; kajti, dasi naš župan ni tistih gorečih narodnjakov, vendar, ko gre za narodno stvar, rajši podpira, kot nasprotuje. Našemu

županu gre tudi vsa čast, da so 50 letnico tako slovesno obhajali, in tako tudi ob vsaki priliki, ko se kakšen praznik cesarjev praznuje. Tudi svoj posel točno in natančno spolnuje. Zato pa ima naš župan pri občinstvu tudi veliko zaupanja, in želimo si, da bi nam še mnogo let županoval. Bog ga živi!

Rodoljub.

Iz Kostanjevice, 28. avg. (Izv. dop.) Gospod dopisnik iz te vasi je v 35. broji velecenjene „Soče“ v svojem humorističnem zlogu med drugim bičal tudi tukajšnje šolo. Zgodi se pa čestokrat najboljšemu poročevalcu, da poroča, o čemur je le slišal od nekompetentne strani, mené, da je vse tako. Zato mu ni prav za prav zameriti. Taka je tudi v tem slučaju; ker razkrivajočemu napake, katere so v istini, mora biti vsak resnicoljub še hvaležen. Da je g. dopisnik goreč šololjub, mora se povdarjati s posebno zahvalo. Ali g. dopisnik gotovo ni vedel, da je podpisani vse leto bolehen tako, da bi si bil smel izprositi na dotičnem mestu začasnega počitka. Ker mu je pa domača šola in nje napredek na srci, prosil in dobil je dovoljenje, nauk okrajšati, dokler bi trajal ta nevsučni primerljaj. To je pa le izvanredno položje za malo časa. Ko oboli kdo drug, ki je tudi le človek, letajo buletini na vse štiri vetrove, in vse, kar ima srce, ž njim sočustvuje po pravici — in da bi učitelj, ki je človek, vsled svojega težavnega poklica, dosta trpinčen, ne imel pravice v svoji bolehnosti do — potrpljenja?

Vendar je pa g. dopisnik kostanjsko šolo nekam previsoko povzdignil rekoč, da se v nji uči samo zgodovina, zemljepisje, analitika, geometrija in fizika. Sembrano, to bi bila uže mala univerza! Kje so pa v skromni ljudski šoli taki poslušalci? S kratka tudi v Kostanjevici se uči po postavnih učnih načrtih. G. dopisniku je gotovo znano, da o takih stvareh poročati gre samo c. k. okr. nadzorniku, ki podpisanega, kakor druge gg. učitelje, po gostem v šoli obišče. Drugemu, in naj je še tako učen, ni vere v teh razmerah. V tem je kompetentna samo velečastiti g. c. kr. nadzornik, na čegar dotično zvedenost in nepristranost se podpisani sklicuje kakor tudi nauj in na kostanjske prebivalce gledé na to, da učenci brati, pisati in računati znajo, kakor drugje, kjer je šola dobra.

Da po letu obiskovanje šole ni nikjer tako živahno, kakor po zimí — to je na deželi — to vé vsak. O ostalem, o tem namreč, kar piše g. dopisnik o „inšpektorstvu“ itd. čital je podpisani te humoristične opazke, kakor menda vsak č. bralec, z občutom posebno veselosti, nikakor ne zamerivši pisatelju, samo želé, da obrne svojo humoristično žilo na manj — resne stvari. To je v tem prva in zadnja beseda. Bog!

Učitelj v Kostanjevici.

Iz Sežane, dne 30. avg. (Izv. dop.) V soboto dne 28. t. m. se je tukaj šolsko leto zaključilo. — Predpoludne je bilo v vseh treh razredih javno izpraševanje. Navzoč je bil krajni šolski svet in tudi druga gospoda. Popoludne ob 6. uri — je bila v salonu g. viteza pl. Scaramanga „šolska veselica.“ Otroci so deklamovali in peli različne slovenske pesmi, Konečno je sledila igra: „Stari vojak in njegova rejenka.“ (Iz Vrteca). Igrali so: Bizjak Alojzija, učenka I. razreda (Katinka); Florijan Ida, učenka II. razreda (Ančika); Repič Antonija, učenka III. razreda (Tinica); Tavčar Matija, učenec III. razreda (Radovanček); Bekar Leop., učenec III. razreda (Stepanek) in g. učitelj Anton Leban (Miško-stari vojak). Vse se je vršilo izbornu, posebno „igra“ se je občinstvu prav dopada. — Po „veselici“ je „krajni šolski svet“ napravil učiteljsvu „banket“. Udeležilo se je „banketa“ 18 najodličnejših gospodov.

Ko je bilo vse „židane volje“ — začele so se vrstiti napitnice za napitnico. Prvi ustane g. župan Mahorčič ter napije „očetu nove šole“, Nj. Veličanstvu. G. c. kr. okrajni glavar sežanskemu učiteljsvu, povdarjaje njih trudoljubivost. G. Ant. Leban se v imenu učiteljsva zahvali g. glavarju za napitnico. Napil je potem g. dr. Ostertag, g. glavarju, kateri ima kot predsednik c. kr. okraj. šols. sveta velike zasluge za razvoj šolstva. Gosp. Ant. Leban napije g. Delenu, predsedniku krajnega šolskega sveta kot neutrudnemu, marljivemu delavcu za razcvit sežanskega šolstva. G. Delena ves ginjen se zahvaljuje za napitnico in napiva učiteljsvu. Ta šolska veselica nam gotovo ne pojde hitro iz spomina. Pri tej veselici se je razdalo tudi 250 „šolskih poročil“, katere je založil naš krajni šolski svet in dal tiskati v „Narodnej tiskarni“ v Ljubljani.

Sinoči je k nam došel g. Dobrila, škof tržaški. Sprejet je bil jako slovesno. Sežanci so mu napravili krasen slavalok z napisom: „Dobro došli.“ Na vseh hišah so visele narodne zastave. Šolska mladina je stala pri slavaloku z narodno zastavo v „špaliru“. Zvonovi so pritrkovali, topiči so pokali, in naše občinsko svetovalstvo sé županom na čelu se je poklonilo v „štmano Sežano“ došlemu škofu.

Starček bil je ves izneudjen, gledal je narodne zastave, a jaz sem mu na obrazu videl, da je: Slovan. —

Milko.

Od beneške meje 31. avgusta. (Izv. dop.) (Volitve). „Delaj in upaj.“ Dne 23. t. m. bila je volitev I. razreda v dolenske županiji, kakor je uže „Soča“ v zadnji številki poročala.

Ako preudarimo, koliko so se lahi in lahoni, tedaj naši nasprotniki, trudili, da bi v občini še dalje ohranili svojo vrhovno oblast, moramo se res čuditi; da so Slovinci v kljub temu v vseh razredih zmagali. Dasiravno je tukaj okoli 30% lahov, — tedaj so večidelj slovenski prebivalci in volilci, — vendar so lahi vladali, in naši možaki so tako plesali, kakor jim je B. ali nasprotna stranka velevala. Le-ta stranka je velik izvon nosila ter je bila še celo merodajna, kajti vsaka stvar, ki se je le sprožila ali projektovala, se je tudi zvršila, če tudi na račun Slovencev, kateri so vedno le kimali, a vgovarjati laškim trebuškom niso bili si v svesti.

Opomniti moram, da Slovinci té županije so kaj mrtvi za življenje oziroma za politiko in osobito narodnost jim je bila deveta briga ali španjska vas. Njim je bili vse eno, naj Peter ali Pavel županuje, zadovoljni so bile, da jim ni polenta s cvenkom premanjkovala, in z obč. oskrbništvom se niso prav nič pečali, — z eno besedo, obdajala jih je nekaka narodna letargija ali mrtvica; in da je bila zmaga naša imamo se le nekaterim gospodom zahvaliti, ki so, ne gledé na ogromne stroške in zamudo zlatega časa, mnogo, mnoga truda v to svrho žrtvovali, s trdnim prepričanjem, da le za narodno svetlišče delujejo. Stokratna jim hvala! —

Mnogo truda je stalo, predno se je narodnjakom posrečilo, naše soobčane izdramiti in jih k živahnemu delovanju na političnem polju spodbuditi. To se je slednjič dognalo, in sad tega je, da je po vseh volilnih razredih naša alternativna zmaga.

Sploh, kakor je uže č. g. čitateljem znano, je gosp. B. glava tej stranki; od njega so izviral, seveda vsi črteži, kako naj bi se naša stranka premagala, in on ni gledal ne na denarne stroške, kakor tudi ne na druge mnogobrojne žrtve, le da bi svoj namen dosegel.

Zadnja volitev I. razreda je bila premtorična in tudi odločilna. Dasi so nam delali nasprotniki mnogo zaprek z namenom vsaj v tem razredu „te svoje“ privedi do zmage; dasi so na vse strani agitovali tako strastno, kakor da bi se bilo treba bojevati za življenje; dasi so neumorno svoje agente in kričate na vse štiri vetrove agitovat razpošiljali; dasi so se uže 21. t. m. v gos. M. posloplju na račun dozdevno zmago veselili s tem, da so prenapete butice zalivali z vinskim alkoholom; vendar vse to jim ni nič pomagalo, kajti mi smo z mirnostjo, hladnokrvnostjo in odločnostjo, seveda v pravi slogi mnogo več izdali ali storili nego oni s sovraštvom, fanatizmom in jezo. Jaza? — hm! Nemeč trdi „der zorn ist ein eingestaendnis der schwaeche“. Ka-li?

Dolenjski soobčani s tem, da ste bili pri volitvah složni in mirni, kakor je uže sploh značaj pravega Slovence, ste napravili velik korak, s kojim dokazujete, da ste se izdramili iz trdnega spanja, ki je bilo le v Vašo materialno in duševno škodo; s tem spričajete, da nočete se več valjati pod tujevo peto enako črnu, temveč, da ste sposobni stopiti javno med svet, in prepričan sem tudi, da ne bodete nikdar več dopuščali, da bi tuji gospodarili nad Vami, in da bi oskrbovali tuji Vašo imovino. Le hrabro in pogumno naprej!

Ker bo v kratkem volitev župana, priporočal bi Vam pozor, — kajti mi potrebujemo takega moža, ki bo zmožen obč. stvari zopet urediti, ker zdi se mi skoraj, da se je v teku mnogih let ta strana prav čudno, brez p. ilnosti, motala, in težko bode ji konec najti.

Protoslav.

Od Fare pri Idriji, 2. sept. (Izv. dop.) Vendar jedenkrat! Naš slav. deželni zbor obravnaval je 5. jul. t. l. o novej cesti Želin — Pri Fari, ki je nam in našim sosedom Cerkljanom jako potrebna. Prehodi sem to črto in uvidel, da je cerkljanski del ceste uže skoraj dodelan. Na kranjske strani pa se ima stavba letos pričeti in končati do 31. dec. 1881. Zato se je 30. avg. t. l. delo po javnej dražbi oddalo. Dolga je naša črta 4300 m. in cenjena na 27560 gl. K tej dražbi je prišlo iz bližnjih in bolj daljnjih krajev mnogo ljudi; čudno! nekateri so bili celo v dolzih sukinjah, kakor po zimí, ker imamo neprimeru hladno vreme uže cel mesec; cesta je šla zelo pod ceno. Kakor Cerkljani, dobi tudi naš okraj podpore 4000 gold. iz deželne zaklada, 8000 gold. menda pa iz državne blagajnice, ker je ta črta tudi strategično imenitna in potrebna Idriji, rudniku za živo srebro. Sedaj, ko je nova cesta tako po ceni oddana, bi bilo prav lahko, da se še stara cesta od Fare do „pristave“ opusti, ker je po zimí in ob povodnjih nevarna; ker po zimí močni plazovi cesto 207 na dolgost zasipljejo. Na solčne strani pa ni nikakoršnjih plazov. Nesreče do sedaj niso bile pogostoma, ker se po zimí malo ali prav nič ni vozilo; rudarji pa so dovolj oprezni. No, kadar se promet oživí, množile se bodo tudi nesreče, če ostane pristarem. Odkidovanje plazov pa tudi mnogo stane, a

plazov ne more nihče ubraniti. Tudi ima ta cesta mnogo klancev; novo cesto od Fare do „pristave“ pa bi prav lahko brez klancev naredili. Nadejamo se, da se bo de potegnili za to kratko črto tudi sl. cerkljanski cestni odbor, in v prvi vrsti sl. c. k. idrij. rudarska gosposka zaradi priparskih rudarjev, ki morajo tudi po zimi hoditi na delo v Idrijo in mnogo trpé zavoljo silnih plazov. Toliko lahko prosimo, da bôdimo imeli vsaj jedno dobro cesto!

Uže 3 leta gospodarji pri nas župan, ki ne zna ne brati in ne pisati, povsem nesposoben za županstvo. Občinski voz nam pod pot leti, in zvrnil bi se pod cesto, ko bi dosedanji župan še tri leta gospodaril. Toda: „časa kolo se vrti,“ in župani se sucejo v njem. Dne 22. avg. imeli smo volitev za občinski odbor. In sijajno je propalo dosedanje županstvo, ker župan še v odbor ni voljen, da-si je romal od hiše do hiše, „od Mice do Marka, od Marka do Mice,“ in dejal je za vino, da bi njega volili. Kedo bi si mislil kaj takega od kmeta? In obč. pisar je delal pri volitvi samovoljno, (menda kak drug slov. list v tem kaj prinese), delal je tako, ker tudi njemu gre za kruh. In samo radi sebe uradoval je večinoma nemški. Pri nas nismo nemškutarji, in novi župan naj skrbi, da se ta nerodnost odpravi. Ni čuda, da smo, kar se tiče narodne zavednosti, precej zaostali. In čudo! Hišni posravniki iz spodnje Idrije (naša občina šteje 5 podobčin) bi se še volitve udeležili ne bili, ker čas volitve ni bil natančno določen, ko bi nek rodoljuben dijak ne bil še o pravem času volilcev opozoril, da so prišli k volitvi, in jednoglasno so volili svoje može in zmagali! In župan in njegova stranka se huduje na onega dijaka, češ: ko bi njega ne bilo, bi mi še dalje gospodarili! Nadejamo se, da se napravi pod novim županom nemučna silno potrebna šola!

K sklepu moram še pristaviti, da se popolnem slagam s sl. uredništvom v zadevi vvodnega članka „dijakom na počitnicah,“ ki ste ga priobčili 6. avg. t. l. Zeleti bi bilo, da bi ta prijazni opomin ne bil bob v steno! —

Vreme imamo jako neugodno. Celi mesec avgust smo imeli deževno vreme; ni ga bilo skoraj dneva brez dežja. Koruza je zelo zaostala, isto tako tudi ajda! Zjutraj je precej hladno.

Politični pregled.

AVSTRIJA. Cesar se mudi zdaj na Gališkem. V Olomucu je bil sprejem veličasten. Nekemu župniku, predstojniku kmetijske založne, je cesar v češkem jeziku rekel, da mu je vedno na srcu sreča kmetova. Nekemu okrajnemu glavarju je dejal cesar, da ga jako veseli, ker zna okrajni glavar dobro češko.

Jeseni že začne izhajati na Dunaji velik časnik, ki bo glasilo državno-zborske sedanje večine. Odprl bo lahko ta časnik svoje predale različnim slovanskim močem in raznovrstnim razpravam tudi v svojih postranskih prostorih.

Ustavoverci, ki so v svojem liberalizmu ob drugih prilikah konservativno plemstvo zaničevali kot nazadnjaško, so toliko oslabei, da z veseljem sprejmejo pomoč plemenitašev, ki si neki želé ustanoviti nemško-avstrijsko družbo.

Ondan so lahoni napadli vojake v Špljetu; sliši se, da člani italijanskega strelskega društva v Špljetu so 17. m. m. podkupili tamošnje fakine ter jih naščuvali zoper vojake.

„N. fr. Pr.“ pa naj si zapomni, da so sinovi njenega rodu, tržaški židovski kupci natakarje podkupovali v Trstu, da so protiaustrijske liste devali pod prtiče lojalnih Avstrijcev na cesarjevo 50 letnico.

Srbija se ni mogla zediniti o trgovinski pogodbi z Avstrijo. Zato so se srbski pogajevalci vrnili z Dunaja domu.

Nemčija. Bismark je po svoji diktatorski navadi dosedanjega ministra za kupčijo odstavil, in je ta posel v začudenje tudi Nemcev sam prevzel. Očitajo mu, da se nič ne briga za nemške teoretike narodnega gospodarstva. V resnici zlasti zadnji dve leti eksperimentuje svojevoljno tudi v narodnogospodarstvenih prašanjih. Pravi, da je še le zadnja leta začel premišljevati to stroko; resnica pa je, kolikor mi vemo, da se je dajal podučevati že pred kakimi 15. leti od najbistrejših strokovnjakov, in mi bi ne trdili kar naravnost, da pri svojem postopanju ne združuje ta premeteni velikan teorije z raz-

merami sedanje materijalno potlačene Nemčije.

Na Francoskem vsled novih zakonov izganjajo jezuvite, kateri so že odpotovali tudi z velikih treh pariških učnih zavodov. Drugim bratovščinam bo dovoljeno po šolah učiti samo tedaj, ako se pismeno zavežejo, da ne bodo agitovali zoper sedanjo vlado. V Franciji veje na to stran enak duh, kakor v Belgiji, proti kateri se je ondan papež hudó pritoževal pred celim svetom. Ako pomislimo, da je ves drug dah vladal pred nekimi leti v teh vlastih, je sklepati, da take nagle premene nimajo širših tal v narodni skupnosti. Fravi kulturni opazovalec vidi v teh prekucijah naravnemu razvoju prej zadržek kot napredek.

Domače stvari.

I. sept. predpoludne sta dr. Evg. K. Valussi kot prošt in dr. Alojz Zorn kot pravi kanonik oba v najlepši možki starosti, prvi laškega, drugi slovenskega rodu, slovesno zasedla svoja mesta v veliki cerkvi goriški.

Primorskemu veterabskemu društvu za Gorico in Gradiško je cesar, kakor nam poroča predsednik tega društva, dovolil nositi vrhu zastavnega droga cesarjevo ime, cesarskega orla na eni strani, deželni grb pa na drugi strani društvene zastave.

Volitve volilcev za novega državnega poslanca vršile se bodo 9. sept. Možaki, ki so si svoje prepričanje že utrdili, naj se ojunatijo in naj spodbujajo narod, da pridejo zrel in izvedeni volilci na odlične na 27. sept.

Č. g. Andrej Respet, prof. bogoslovja v centralnem semenišču v Gorici in nekdanji večletni vodja malega semenišča ali Andrejevišča, podal se je v samostan k očetom Frančiškonom.

Kakor smo bili naznanili, v ponedeljek so blagoslovili novo pokopališče goriškega mesta. Dasi je bilo vreme neugodno, zbrala se je bila vendar velika množica gospode in ljudstva. Prvi, katerega so tukaj pokopali, je 5 mesecev in 11 dni star otrok.

Kar je bilo v zadnji št. poročeno iz Seia o cesarjevi 50 letnici, vršilo se je v Črničah. Naj se pomota, ki se je po naključju vrnila, s tem popravi.

Imenovanje. Starešinstvo Vertojbsko je v svoji seji 18. avgusta enoglasno imenovalo velecenjenega gospoda Jakob Arcon-a c. k. namestništvenega svetovalca v Zadru za častnega občana gornje in dolnje Vertojbe.

Dne 8. septembra ali na malega Šmarna dan t. l. bode v Vipavi: slavno praznovanje petdesetletnice Njih veličanstva cesarja Franc Josipa I. Program slavnosti bode sledeči:

I. Velika slovesna sv. maša v Logu pri Vipavi ob 10. uri dopoludne, prikateri poje zbor 40ih izvrstnih skedenjskih pevcev, slavno znano Riccijevo latinsko mašo.

II. Velika kmetijska tombola v Vipavi osnovana od vipavske podružnice c. kr. kmetijske družbe kranjske ob 1/4 na 4 uri popoludne se sledečimi dobitkami:

1. prva amba, garnitura kletarskega orodja, vrednost 6 fl. — 2. Druga amba, garnitura vrtnarskega orodja, vrednost 6 fl. — 3. trna, mlin za maščenje grozdja, vrednost 16 fl. — 4. kvaterna hollandnski filtrirni aparat, za čiščenje vina vred. 24 fl. — 5. cinkvina, železni stroj, za rezanje rezanice regati, vrednost 40 fl. — 6. Tombola, mlad bik, čistega muricodolskega plemena, vrednost 100 fl. Tombola bode pri vsakem vremenu, pri lepem na prostem, pri grdem pod streho.

Vsaka kartelica stane 20 kr. a. v.

III. Slavnostna beseda vipavske čitalnice, v dvorani na Tabru, zvečer ob 8 1/2 uri, se slavnostnim govorom, igrama: „Ena se mora omožiti“ in „krojač Fips,“ petjem skedenjskega pevskega zbora, in plesom.

Za odbor vipavske čitalnice: Dek. J. GRABRIJAN, predstojnik
Za odbor vipavske kmetijske podružnice: R. DOLENC predstojnik.
V Vipavi, dne 1. septembra 1880.

Triester-Zeitung je resnično postala po Kranjskem okrožnici, po katerih naznanja, da hoče zdaj ona streči kranjskim ustavakom.

Z druge strani pa donasajo poročila, da hoči po Kranjskem nek agent naročnikov nabirat za „Wiener Allgemeine Zeitung“. Ta agent nosi priporočila okoli, v katerih uradnikom zagotavlja, da bo imenovani list

Kranjskega deželnega predsednika napadal v prvi vrsti. Razvidno, kako resnico dobiva beroči svet iz takih virov!

Dunajska borza.

2. septembra	
Enotni drž. dolg v bankovcih	73 gl. 00 kr.
Enotni drž. dolg v srebru	73 „ 85 „
Ziata renta	83 „ 85 „
1860 drž. posojilo	131 „ 40 „
Akcije narodne banke	833 „ — „
Kreditne akcije	293 „ 80 „
London	117 „ 90 „
Srebro	— „ — „
Napol.	9 „ 38 „
C. kr. cekini	5 „ 59 „
Državne marke	57 „ 85 „

Razglas.

Podpisani cestni odbor naznanja, da bode po sklepu slavnega deželnega zbora, 30. t. m., nova cesta od spodnje Idrije do Vršcevega, dolga 4300 metrov, cenjena 27560 gld., oddana za izdelanje po javni dražbi za skupna dela.

Dražba se bo začela ob 9. uri dopoludne na Marafu. Oddala se bo v prvo vsakih 100 metrov posamezno, ino ako bi potem en sam skupno po manjši ceni prevzel, se pa istemu prepusti. Vsak dražitelj bo potem, ko delo prevzame, od tistega zueska založil 10 % jemščine (vadum). Sprejmejo se tudi pismene ponudbe s prikladami imenovane jemščine, ktere naj se o pravem času do podpisanega pošljejo, kjer se tudi izvejo natančni pogoji.

Cestni odbor Idrijskega okraja v Črnem vrhu
18. avgusta 1880.

Anton Plešnar, načelnik.

Janez Spelot

Via Seminario št. 143
prodaja
vino črno št. florijansko
iz vinogradov C. pl. Fabris-a

steklenico po 70 kr.
6 steklenic po 4 gl,
12 steklenic po 7 gl. 20 kr.

Mlatilnice

na štifte in na stebre, z napravo za slamo stresati, z rešetom in snažilnim aparatom, na lesenih nogah, sicer pa iz železa, z najnovjšimi popravami, se dobodo dober kup. Tudi imamo triere (trieure za gospodarje in mlinarje, in rezanice za z noge pritiskati. To pošiljamo do Dunaja franco. Narisane podobe zastoj. Iščejo se dobri agenti.

Ph. Mayfarth et Co.,

tovarna za stroje v Frankobrodu (Frankfurt a. M.) in na Dunaji, v mestnem magazinu, (Stadtlagerhaus.)

Oznanilo.

Podpisano županstvo naznanja, da bode v Renčah letni trg za živino in drugo razno blago, dne 6. septembra.

Županstvo v Renčah, dne 24. avgusta 1880.

Župan:
Franc gf. Strassoldo.